

[Ib Christensen]

og den kritik står vi ikke bag. Vi mener, at dette lovforslag alt taget i betragtning ved det tættere samarbejde mellem arbejdsløshedskasserne og ved den ressourcudvidelse, som er helt nødvendig med så mange arbejdsløse, alt i alt betyder et fremskridt, og endelig betyder det jo også en lovliggørelse af en praksis, der alligevel ikke kan undgås, og som faktisk finder sted.

Ud fra de betragtninger vil vi se meget velvilligt på ministerens forslag med de enkelte mindre forbehold, jeg har taget.

Kurt Hansen (VS):

Dette lovforslag er et af de mest ugennemsgtige forslag, der længe har været behandlet her i folketings salen. Der kunne stilles sribervis af spørgsmål til opklaring af de konsekvenser, som ændringerne vil få, men det skal jeg undlade, da vi kun har 5 minutters taletid her ved førstebehandlingen. Men jeg skal love arbejdsministeren, at det bliver taget op i arbejdsmarkedsudvalget, og han skal ikke komme til at kede sig dér.

Hvad angår parallelanvisningen, har vi fra VS' side hele tiden sagt, at det bør være sådan, at fagforeningerne får anvisning og kontrol, således at man kan bruge anvisningen i den faglige kamp, ligesom vi har sagt, at det for at undgå, at der ophober sig kæmpemæssige ledighedskøer blandt langtidsledige, bør være sådan, at princippet: først ledig, først i arbejde, bliver institueret som en fast del af anvisningspraksisen.

Arbejdsministeren har over for offentligheden lanceret forslaget på den måde, at der bliver en parallelitet imellem arbejdsformidlingskontorerne og a-kasserne. Jeg mener ikke, at der er tale om noget parallelt, i hvert fald ikke hvis man læser direkte ud fra bemærkningerne til forslaget, for så er der tale om, at der skal ske en kommunikation fra a-kasserne til arbejdsformidlingskontorerne, men der står ikke noget om det omvendte, og det vil sige, at der altså ikke er tale om ligestilling eller parallelitet på dette område. Det er noget, jeg vil tage op og bore i i udvalget. Men det er i hvert fald ikke sådan, som arbejdsministeren har fremstillet det udadtil. Som jeg kan læse bemærkningerne til dette punkt, vil man faktisk gøre a-kasserne, fagforeningspersonalet, til en del af den offentli-

ge arbejdsanvisning, og det mener jeg naturligvis er en helt uacceptabel form.

Hvad angår forslaget om henvisning til samtale, kan man sige, det lyder besnærende. Vi vil undersøge nærmere, hvad der præcis ligger i det, men jeg skal da ikke undlade at nævne her ved førstebehandlingen, at det lidt ligner en håndfæstning, hvorefter arbejdsgiverne frit kan vælge og vrage mellem den arbejdskraft, de ønsker at ansætte.

Hvad angår forslaget om, at arbejdere, der forud for ledighedsperioden har haft arbejde i længere tid, den første måned selv får mulighed for at se, om de kan skaffe sig noget andet arbejde, uden at der er vægringstrusler med, er det noget, vi også vil kigge nærmere på. Det er ikke ud fra forslagets bemærkninger til at se helt, hvilke konsekvenser det måtte få.

Spørgsmålet om de langtidsarbejdsløse er jo noget, som VS har gjort en del ud af i løbet af det sidste år ikke mindst. Det foreslås, at der bliver etableret kurser for de langtidsledige, således at de nemmere skulle kunne sluses ind på arbejdsmarkedet igen. Jeg mener imidlertid, at de efter dette forslag, som jeg kan læse det, bliver stillet over for nogle helt uacceptable betingelser, nogle betingelser, der siger, at de kan smides ud af a-kasserne og fagforeningerne, hvis de ikke straks accepterer det først givne tilbud om uddannelse, jobtræning m. v. Det er naturligvis nogle helt uacceptable forudsætninger, der stilles op her.

Der bliver relateret til § 43 i arbejdsløshedsloven. Som jeg kan læse § 43, har den noget at gøre med, at hvis man dyrker lidt smålandbrug, gartneri eller noget i den retning derhjemme, kan man ikke stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Lynhurtigt får man de langtidsarbejdsløse ind under den paragraf, og der er altså lagt op til, at de i stort omfang kan smides ud af a-kasserne slet og ret.

Perspektivet bliver endnu mere uhyggeligt, når man kan læse i Information fra i dag, at i Avdebo og Odense, hvor der er blevet sat nogle af de såkaldte introduktionskurser for langtidsledige i gang, var et kursushold på 16 deltagere allerede efter en uge reduceret til 3-4 stykker. Folk opgav simpelt hen. De sagde: disse kurser er alt for teoretiske, vi får stakkevis af papirer, som vi skal gennemgå og læse, og vi kan ikke se, det her gavner os